

Duše.

Mnozí lidé, kteří velmi dobře přijali mé Poselství, nemají přesto zcela jasno o výrazu „duše“! Avšak je nutné, aby také v tom bylo jasno.

Právě o duši hovořilo lidstvo vždy příliš mnoho a tím ji zformovalo ve všední obraz, který se ve své povrchnosti stal všeobecným pojmem, jenž v sobě nenese docela nic.

Jako neurčitý a ohmataný obraz vystoupí to před lidmi, když padne slovo duše. Vybledlý a prázdný zase tiše zmizí. Nemůže jednotlivci nic říct, protože je příliš používaný.

Avšak právě proto, že nic víc nemůže říct, používají ho rádi **ti** lidé, kteří si v nic neříkající výmluvnosti chtějí dodat zdánlivě zářícího lesku v oblasti, která nemohla být otevřena lidskému vědění, protože se dnešní člověk před ní drží uzavřen.

A k nim patří také **ti** lidé, kteří předstírají, že se tím vážně zabývají. Uzavírají se tomu skrze své falešné chtění hledat, které však není žádným hledáním, protože k takové práci přistupují se zaujatostí příliš úzce omezených názorů, které chtějí vtlačit do pochopení pozemsky vázaného rozumu, který nikdy nemůže dostat možnost, aby něco z toho sám od sebe přijal.

Dejte dalekozrakému oku čočku, která je vybroušena pro krátkozraké ... uvidíte, že oko s ní nemůže nic poznat.

Nejinak vede se při jejich činnosti těmto hledajícím, kteří se ji snaží naplnit vycházejíce z mylných zásad. Pokud se však někdy

vůbec může něco nalézt, tak se to ukáže jen jako rozmazané a zkreslené, v každém případě ne takové, jak to odpovídá skutečnosti.

A do tohoto na pohled zkaleného a skrze nedostatečné pomocné prostředky vždy jen zkresleně se ukazujícího neznáma vhodil se také výraz „duše“, avšak tak, jako by o něm existovalo pevné vědění.

Odvážili se toho, protože si každý řekl, že přece není nikoho, kdo by mohl toto tvrzení vyvrátit.

Avšak všechno se zakořenilo tak pevně, že nyní nikdo nechce od toho upustit, protože se u slova duše stále znovu ukazuje kolísavý a neohraničený obraz.

Člověk si při tom zajisté myslí, že když se obraz nechá co možná nejrozsáhlejší, tak se v tom nemůže tak snadno sejít z cesty, jako když jsou hranice pevně vyznačeny.

Příliš obsáhlé je však také nic určitě neříkající, nepřehledné, pokud ne kolísavé a mlhavé, jako v tomto případě. Nedá vám to nic, protože to samo není pravé.

Z tohoto důvodu chci ještě jednou jasnými slovy říci, co **duše** skutečně **je**, abyste v tom konečně zcela jasně prohlédli a nepoužívali ještě nadále tak kolísavě výrazy, jejichž pravý smysl vůbec neznáte.

Že se tolik o duši mluví, spočívá také v tom, že se **duch** člověka nehýbe tak dostatečně, aby ukázal, že **také** existuje.

Že se mluvilo vždy jen o duši a za ducha byl se zálibou

považován výplod pozemsky vázaného rozumu, bylo vlastně nejlepším a nejvýmluvnějším vysvědčením pro skutečný, smutný stav všech lidí v přítomnosti!

Duše platila za to nejhlubší, nejniternější, a dál to nešlo, protože přece duch skutečně spí nebo je přece příliš slabý a líný, než aby se jako takový mohl pozorovat. Proto hrál zdánlivě právem vedlejší roli. On, duch, který je skutečně **vším** a také tím jediným, co v člověku skutečně **žije**, nebo lépe řečeno, který **žít měl**, však žel spí.

Že se duch musel spokojit s vedlejší rolí, vyplývá zcela jasně z mnohých známých označení. Duchem rozumí se například v první řadě strašidla a říká se, že duchové „straší“.

Všude, kde se v lidové mluvě používá výraz „duch“, je při tom něco, co není buď vítáno a je snaha se tomu vyhnout, nebo něco podezřelého, ne zcela čistého, nebo dokonce zlého, zkrátka, co se ukazuje a působí podřadným způsobem. Pokud není výraz „duch“ používán v souvislosti s rozumem.

V těch případech, když je tento výraz dáván do souvislosti s rozumem, spočívá v tom dokonce určitý druh úcty. Tak zle je tedy zkřiveno vědění o této oblasti. Potřebujete přece jen oba tyto výrazy jednou vyložit a promyslet podle dnešních pojmů.

Produchovnělý a oduševnělý!

Bezděčně budete také při tom podle starého zvyku stavět výraz „produchovnělý“ více blíže pozemskému působení, a sice mužské činnosti, zejména rozumovému vědění, a výraz „oduševnělý“ více ženskému cítění, jako povznešenější, současně

však také mlhavější, nevázaný tak do slov, méně pozemský. Jinými slovy tedy: niternější, avšak neurčitý, tedy bez pevných hranic, nepozemský. Jen to zkuste, potvrzení toho naleznete již v sobě!

To jsou plody dosavadních tak falešných názorů lidí, které musely přinést falešné pojmy, protože se přece **duchu** mělo odříznout spojení s duchovním domovem a tím také od přílivu síly ze Světla!

Vždyť musel chřadnout a také upadnout v zapomnění, protože na zemi zůstal zazděný v těle, a tím se samozřejmě také musely podle toho změnit všechny názory.

Člověk, který zmizí na celý svůj život do vězení, bude brzy veřejností zapomenut, zatímco všichni, kteří s ním někdy bezprostředně nežili, o něm vůbec nic neví.

Nejiné je to s duchem během doby jeho věznění na zemi!

Skrze Poselství však již víte, že **pouze** tento duch dělá člověka člověkem, že člověk jen skrze něj se může stát člověkem!

To vám opět dává důkaz, že dnes všechny pozemské tvory, kteří ducha vězní, nelze také ze Světla považovat za lidi!

Zvíře nemá z ducha ničeho, proto se také nikdy nemůže stát člověkem. A člověk, který svého ducha zahrabává a nenechá ho působit, tedy právě to, co ho činí člověkem, ten žádným člověkem ve skutečnosti není!

Zde přicházíme ke skutečnosti, které bylo ještě dbáno příliš málo: Pravím, že duch označuje člověka, činí ho člověkem. Ve výrazu „**činit** člověkem“ spočívá poukaz, že duch **jen ve svém**

působení dělá z tvora člověka!

Nestačí tedy jen ducha v sobě nést, aby to tvořilo člověka, nýbrž člověkem bude tvor teprve tehdy, když v sobě ducha **jako takového** nechá **působit**!

To vezměte dnes jako základ pro své pozemské bytí! To učiňte základním pojmem pro budoucí život zde na zemi! Mimo hrubou hmotnost projeví se to pak samo od sebe, jakmile více neponesete své pozemské tělo.

Kdo však svého ducha jako takového v sobě nechá působit, ten také opět nebude moci nikdy nechat v sobě temnotu znovu povstat, stejně tak se nedá temnotou chytit.

Směli jste poznat a musíte vidět také konec, kam všechno vede, když duch v lidech nemůže dojít k působení, protože je zotročen a zadržen od jakéhokoliv přílivu síly z Božího všesvatého Světla!

Tak jako ze Světla bude za člověka považován jen **ten**, který v sobě ducha nechá působit, tak má tomu v budoucnosti být také na této zemi! **To je základem ke vzestupu a míru!**

Neboť kdo v sobě ducha nechá dojít k působení, může jít **jen** cestou ke Světlu, což ho stále více zušlechťuje a povznáší, takže nakonec rozšiřuje kolem sebe požehnání, kamkoliv také přijde.

Nyní chci ještě jednou říci, co je duše, abyste opustili všechny staré názory a v budoucnosti v tom měli pevnou oporu.

Nejlepší bude, když si nejprve řeknete, že **duch** činí člověka

před hrubohmotnými tvory na této zemi **člověkem**.

Můžeme však rovněž a právem prohlásit, že **duch je** skutečným **člověkem** samotným, který se v nejrůznějších obalech musí vyvíjet od zárodku až ke zdokonalení, protože k tomu stále v sobě nese touhu.

Nejzazším bodem jeho vývoje, který jakožto od Světla nejvzdálenější je také **tím** bodem, kde duch pod tlakem nejtěžšího, nejhutnějšího obalu musí rozvinout své vlastní chtění do největší síly a tím může a má dojít také k prožhavení, aby se pak mohl opět povznést blíže ke Světlu, je v Efezu hrubohmotnost této Země.

Tím stává se pozemský pobyt **bodem obratu** veškerého putování! Je tedy zcela obzvlášť důležitý.

A právě na zemi byl nyní duch skrze falešné chtění pod vlivem plíživé temnoty lidmi samotnými spoután a zazděn, takže místo toho, aby došel k nejvyššímu prožhavení skrze nejčilejší, nejsilnější činnost, byl předem nucen k nečinnosti, což mělo za následek selhání lidstva.

A proto je na tomto pro lidského ducha tak důležitém bodu obratu také činnost temnoty nejčilejší, proto bude **zde** vybojován boj, jehož konec musí přinést naprostou porážku a zničení temnot, pokud vůbec má být pozemskému lidstvu ještě jednou pomoheno, aby se zcela neztratilo.

Činnost temnoty byla tedy zde na zemi vždy nejčilejší, protože se zde vytvořil bod obratu putování lidského ducha a za druhé protože temnota byla schopna právě zde nejsnáze

zasáhnout, poněvadž člověk je zde nejdále vzdálen od východiska pomáhajících sil Světla, a proto může být snáze přístupný pro jiné vlivy.

Přesto to není žádnou omluvou pro klesajícího lidského ducha; neboť on potřeboval jen **chtít** v poctivé modlitbě, aby ihned obdržel čisté spojení se silou Světla. Kromě toho je mu také hrubohmotné tělo skrze svou hutnost zvláštní ochranou proti vlivům jiného druhu než těm, které se on sám snaží skrze přání přitahovat.

Avšak toto všechno je vám přece již známo skrze Poselství, pokud to v něm **chcete** najít.

Představte si tedy **ducha** jako vlastní lidský druh, který jako jádro nese mnohé obaly za účelem vývoje a rozvinutí vlastní síly, která se musí vystupňovat až k nejvyšší zkoušce zatížení skrze hrubohmotné tělo, aby mohlo dojít k vítěznému dovršení.

Tyto stále více se stupňující zatěžkávací zkoušky jsou však také současně vzájemně působícími a také podporujícími stupni vývoje a země je při tom nejzazší rovinou obratu.

Řekněme tedy klidně, že **duch je vlastní člověk**, všechno ostatní jsou jen obaly, jejichž nošením zesiluje a ve kterých stupňující nutností svého pohybu se tím stále více prožhavuje.

Žár, do kterého je duch tímto uveden, nezaniká, když pak odloží obaly, nýbrž pozvedaje vede ducha vzhůru do duchovní říše.

Neboť právě v nutnosti vlastního pohybu pod zátěží svých obalů se stane nakonec tak silný, že pak může trvale vědomě

snést silnější tlak v říši ducha, což je mu jako duchovnímu zárodku nemožné.

To je průběh jeho vývoje, který probíhá kvůli vůli ducha. Obaly samotné lze při tom považovat jen za prostředek k účelu.

Proto se také nic nezmění, když pozemský člověk odloží hrubohmotné tělo. Je to pak stále tentýž člověk, jen bez hrubohmotné schrány, u kterého zůstává také takzvané astrální tělo, které bylo nutné k vytvoření těla hrubohmotného a které pochází ze střední hrubohmotnosti.

Jakmile odpadne těžké pozemské tělo s tělem astrálním, zůstává duch oděn již jen jemnějšími záhaly. V **tomto stavu** nazývá se pak duch „**duší**“, na rozdíl od pozemského člověka v mase a krvi!

V dalším stoupání odkládá pak člověk pozvolna ještě všechny obaly, až nakonec si ponechává již jen tělo ducha, s duchovním záhalem, a tak jakožto duch bez obalu jiného druhu podstaty vstupuje do říše duchovního. To je samozřejmé dění, protože ho pak žádná cizí schrána není více schopna zadržet a on proto **musí** být přirozeně pozvednut skrze druh své vlastní podstaty.

To je tedy rozdíl, který vám v chápání velmi často činí potíže, protože jste v tom neměli jasno a představa o tom zůstala proto mlhavá.

Ve skutečnosti přichází u člověka v úvahu pouze **duch**. Všechna ostatní označení řídí se pouze podle obalů, které nosí.

Duch je všechno, je to to **skutečné**, tedy člověk. Nese-li s

jinými obaly také pozemskou schránku, tak se nazývá pozemským člověkem, odloží-li pozemskou schránku, tak je pozemskými lidmi považován za duši, odloží-li také ještě jemné obaly, tak zůstává pouze a jedině duchem, kterým vždy již byl ve svém druhu.

Různá označení řídí se tedy pouze podle druhu obalů, které by samy o sobě nemohly být bez ducha, který je prožívají.

U zvířat je to něco jiného; neboť ta mají v sobě něco bytostného **jako duši**, jejíž druh lidé **nemají!**

Snad vzniklo **tím** tak mnoho omylů, když se lidé domnívali, že zvířata **také** mají duši, která je nechává jednat. Z tohoto důvodu museli by u člověka, který má ještě k tomu ducha, být duch a duše něčím odděleným, a dokonce by snad mohli působit odděleně.

To je však **falešné**; neboť z druhu zvířecí duše nemá člověk v sobě nic. U člověka jedině duch prožívá všechny obaly, dokonce i tehdy, když je zazděn a spoután. Při spoutání ducha skrze rozum je oživující teplo ducha vedeno po falešných drahách, které by nezkřivený duch sám nikdy nezvolil, pokud by se mu ponechala volná ruka.

Avšak o veškerém pokřivení a chybách lidí dává **Poselství** jasné vysvětlení, především o tom, jak má člověk myslet a konat, pokud chce přijít do světlých výšin.

Dnes jde jen o to, ještě jednou objasnit výraz „duše“, aby mohl být falešnému myšlení o ní učiněn konec.

To nejlepší pro vás lidi by bylo, kdybych v tom šel ještě o krok dál a řekl vám, že **jen zvíře má duši**, která je vede. Člověk má

však ducha!

Tím je **přesně** a správným způsobem označen rozdíl.

Jestliže jsem doposud ještě používal výraz duše, tak to bylo jen proto, že je ve vás zakořeněn tak pevně, že od něj nemůžete tak rychle upustit.

Nyní však vidím, že by dál trvaly jen omyly, pokud bych v tom neučinil ostrý řez oddělení. Proto si jako základ pevně vtiskněte pro všechny časy:

Zvíře má **duši**, avšak člověk **ducha**!

Je to tak již správně, i když se vám to nyní jeví jako cizí, protože jste duši často opěvovali. Avšak věřte mi, je to jen vázanost ke známému výrazu, která ve vás při slově duše nechá povstat povznášející pocit jako následek opěvování, kterým jste se snažili vždy výraz duše obetkávat.

Opěvujte proto nyní jednou **ducha** a brzy vystane tento výraz plný lesku před vámi, mnohem jasnější a čistší, než co vám kdy mohl dát výraz duše.

Navyknete-li si na to, pak jste se také opět dostali o jeden krok kupředu ve věděni, které vede k Pravdě!

Avšak jen jako **základ svého myšlení** máte nyní v sobě vědouce nést tento rozdíl. V ostatním si můžete nadále ponechat výraz duše také u člověka, protože by to pro vás bylo velmi těžké, udržet nutné stupně vývoje správně oddělené.

Duše je z hrubohmotnosti již oddělený duch s

jemnohmotnými a bytostnými obaly.

Musí pro vaše pojmy tak dlouho zůstat duší, až ze sebe sejme poslední záhal a jako již jen duchovní je schopen vstoupit do duchovní říše.

Máte-li to **takto** v sobě, pak může být výraz duše používán také u lidí.

Nejlepší to je, když zformujete vývojový průběh duchovního zárodku do tří oddílů:

Pozemský člověk – lidská duše – lidský duch!

Pokud o tom máte správný pojem, i takto to lze, jinak však k tomu nelze radit, protože „duši“ v **nejopravdovějším slova smyslu** má skutečně jen zvíře. Duši, která je něčím sama pro sebe! Avšak člověk kromě ducha nemá žádnou pro sebe samostatnou duši.

Avšak u lidí nemůžete dost dobře říci místo duše: Duch se záhaly, právě tak ani zahalený duch nebo později duch bez záhalu, odhalený duch.

To by bylo samo o sobě sice správné, avšak je to příliš obtížné ke zformování pojmu.

Proto chceme podržet to dosavadní, jak to Ježíš také již činil, když mluvil o duši. Budete jeho poukazu, že se duše musí uvolnit, nyní ještě mnohem lépe rozumět; neboť uvolnit duši neznamena nic jiného, než odložit ducha zadržující ještě existující obaly a tím ho uvolnit od jejich tíže, aby duch od nich pak osvobozený mohl stoupat dále.

Avšak k tehdejším pozemským lidem nemohl mluvit takto přizpůsobeně rozumu, musel zůstat prostším ve výrazu, a proto se přidržel obvyklého druhu a způsobu.

Také dnes vám ještě může tento způsob zůstat, jestliže jen přesně znáte opravdový stav věci.

Vtiskněte si:

Zvíře má duši, avšak člověk ducha!